

Μετά από πολλά χρόνια στο σχολείο μας η κυρία Βάσω και ο κύριος Ιορδάνης λειτούργησαν σήμερα το κυλικείο για τελευταία φορά.

Κυρία Βάσω και κύριε Ιορδάνη,
πώς να μπορέσουν οι λέξεις να πουν τα αισθήματα;
πώς να μεταφέρουν τα αισθήματά μας για σας;
πώς να πουν πόσο πολύ σας αγαπήσαμε και σας αγαπάμε;
πώς να πουν πόσο πολύ θα μας λείψετε;

Τόσα χρόνια που είμαστε σ' αυτό το σχολείο ήσασταν η πρωινή μας χαρούμενη καλημέρα!
Ήσασταν ένα χαμόγελο που έμοιαζε σε μια λωρίδα καταγάλανου ουρανού σε μια
συννεφιασμένη μέρα!
Ήσασταν ο καλός ο λόγος!
Ήσασταν ο καφές και το κουλούρι μας, οι ιστορίες από τα παλιά χρόνια, τα αστεία και τα
πειράγματα.

Κι αν οι τοίχοι του σχολείου, τα παράθυρα, τα θρανία, οι αίθουσες, το αμφιθέατρο, αν είχαν
όλα αυτά μιλιάρη, τότε το μόνο που θα έλεγαν ήταν «κυρία Βάσω και κύριος Ιορδάνης», γιατί
πίσω από καθετί ήσασταν εσείς.

Όμως έρχεται κάποια στιγμή που τη χαρά την ακολουθεί η θλίψη, γιατί κάπως έτσι είναι η
ζωή με τις ανηφόρες της και τις κατηφόρες. Κι αν αυτή τη στιγμή περισσεύει η θλίψη, κι αν
τώρα κυλούν στα μάτια μας και στα μάτια σας τα δάκρυα, θέλουμε καθώς θα διαβάζετε
αυτό το ψυχρό χαρτί να έχετε πάντα κατά νου όλους εμάς που θα σας σκεφτόμαστε και να
θυμάστε πάντα ότι σας αγαπήσαμε πολύ.

Να περνάτε χαρούμενα τις μέρες που θα 'ρθουν.

Στο καλό κυρία Βάσω!

Στο καλό κύριε Ιορδάνη!

Οι καθηγήτριες και οι καθηγητές του Γυμνασίου
Θεσσαλονίκη, Παρασκευή 28 Φεβρουαρίου 2020

Ακολουθούν φωτογραφίες

{gallery}2019-2020/vaso{/gallery}